

25. júla 2020

Zjavenia na rue du Bac mali aj iný cieľ –

pripraviť ľudí na vyhlásenie dogmy o Nepoškvrnenom Počatí. Zázračná medaila oživila vieru a vyvolala taký stupeň duchovného tlaku, aký bol potrebný na vyhlásenie dogmy v roku 1854. Medaila Nepoškvrneného Počatia sa bleskurýchle rozšírila v miliónoch po celom svete. Všade rozsievala milosti a obrátenia. Od roku 1833 prichádzali na parížske arcibiskupstvo a na rue du Bac listy od otcov biskupov. Oznamovali, že odvtedy, čo začali rozdávať medailu, viera oživa, modlitba sa šíri a je mnoho obrátení. Chýrnu medailu žiadali na všetky strany...

Katarína Labouré skončila seminár/noviciát 30. januára 1831a prijala rúcho Dcéry kresťanskej lásky. Skôr ako odišla na nové pôsobisko, strávila ešte niekoľko dní v dome našich sestier, spomína sestra Pineau. Zdá sa, že tento krátky pobyt žiadal otec Aladel, aby vyskúšal Katarínu. Ako zámienku si naplánoval návštevu sestier v tom dome. Chýr o videniach srdca sv. Vincenta sa už rozšíril. S ním aj správy o zázračnej ochrane počas júlovej revolúcie. Vedelo sa tiež, že otec Aladel bol o všetkom dôverne informovaný. Akonáhle sa objavil v dome, pribehli sestry k nemu a zahrnuli ho otázkami. Zbystril pozornosť. Na Katarínu dorážali viac ako na neho. To ho znepokojovalo. Prezradí sa? Nie! Neprišla vôbec do rozpakov. Naopak, ona sama dávala otázky, spokojná, v ničom sa neprezradila. Na duchovného otca to zapôsobilo. Tá, ku ktorej bol taký prísny, sa osvedčila. Táto mladá sestra prichádzala nemu s kadejakými nevhodnými videniami a posolstvami. Je pokorná a vie sa dokonale ovládať, dokáže zachovať tajomstvo. To je určitý druh charizmy. V ten deň si jasne uvedomil, že Panna Mária pomáha tejto sestre zachovať tajomstvo a že zachovanie tajomstva je jej veľmi milé.

Sestra Marta, prvá direktorka zrejme nič nevytušila, keď na konci seminára dala hodnotenie Kataríny Labouré: *„Silná, strednej postavy. Vie obstojne čítať a písať. Charakterná – dobrá povaha. Rozum a úsudok priemerný. Pracovitá. Zbožná, usiluje sa o dokonalosť.“*

5. februára 1831 zazvonila Katarína na budove č. 12 v ulici Picpus. Bol to útulok Enghien. S láskou ju prijali 4 sestry tamojšej komunity. Mala 24 rokov. Na zemi mala žiť ešte dva razy toľko a to v tomto útulku, na veľmi biednom predmestí Paríža, v Reuilly. Starobinec v roku 1818 založila vojvodkyňa de Bourbon na pamiatku svojho syna vojvodu d'Enghien, ktorého v roku 1804 na Napoleonov rozkaz zastrelili. Dom bol určený pre sluhov, ktorí zostarli v kráľovskej službe.

Podstatný úsek života sestry Kataríny je dlhý trvá štyridsaťšesť rokov dá sa zhrnúť do jediného slova: mlčanie. Jej cesta začína zjaveniami, ktoré boli zámerom Božím a mlčaním do ktorého sa hneď po nich ponorila z vlastného rozhodnutia. Jednoduchosť a svätosť Kataríny tým bola vysoko ocenená. Osemnásť mesiacov zjavení a štyridsaťšesť rokov mlčania. Toto mlčanie je hrdinské! Vyhla sa tak mnohým sudcom, odporcom i obdivovateľom; trápeniu, ktoré skusovali deti v La Salette, vo Fatime i Bernadetta v Lurdoch.

„Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.“